

der Statskassens Bestyrelse. Hvad den militaire Pensionsfond angaaer, kom Regjeringen ogsaa til den Erkjendelse, at, hvis der kunde være Spørgsmaal om at inddrage denne Fond ganske eller for en Deel, vilde den i alt Fald, ifølge sin Oprindelse, ikke egne sig umiddelbart, saaledes som derimod Søværsthusets Fond, til at anvendes netop til det Niemed, hvorom her handles. Men jeg maa ogsaa, hvad den militaire Pensionsfond angaaer, for mit Vedkommende erklære Spørgsmaalet for aabent, thi jeg veed, at min ærede Collega paa Søetatens Vegne vil finde sig forpligtet til, for sit Vedkommende, idermindste at fastholde endeel af denne Sum. Troer da Regjeringen at kunne komme til et Resultat, som uskriddigt maa anses for lovmæssigt, hvorved man ikke i nogen Maade krænker de Officerers Rettigheder, som have ydet Bidrag til Pensionsfonden, er det en Selvfølge, at Sagen vil finde sin Afgjørelse ved Regjeringen. Bliver dette derimod ikke Tilfældet, kan Regjeringen ikke komme til en saadan utvivlsom Retsanknuelse om, hvad man er berettiget til at gjøre, saa er der intet Andet for, end paa en lignende Maade som den, jeg nævnte med Hensyn til Søværsthuset, ved Lands Lov og Ret at faae afgjort, om Nogen har særlig Berettigelse til, at denne Fond eller en Deel deraf bevares som et særligt Institut. Da det saaledes er muligt, at endeel af de Anliggender, der vedkomme disse Fonds, maae finde deres Afgjørelse ved Lands Lov og Ret, vil det sees, at Regjeringen ikke med Sikkerhed kan indestaae for, at Alt, hvad der vedkommer dette Anliggende, kan være ordnet til næste Rigsdagsmøde.

Det ærede Udvalg har Pag. 616 i dets Betænkning foreslaaet en Tilføining med Hensyn til § 31; forsaavidt det nemlig der hedder, at til den overordentlige Invalidefond henlægges blandt Andet det Beløb, som ved nærværende Krigs Ende endnu er i Behold af de under Centralcomiteen til Understøttelse af udcommanderede Land- og Søkrigeres Fami-

lier, de Saarede og Dvæstede og de Faldnes Efterladte forterende Midler, — saa har Udvalget meent, at det vilde være bedst udtrykkelig her at tilføie, hvad der ogsaa anses for at være overeensstemmende med Centralcomiteens Svar, at nemlig disse Midler skulde udelukkende anvendes til Fordeel for Saarede, Dvæstede og Faldnes Efterladte af begge Militairetater fra sidste Krig, saavel hvad Renterne som hvad Capitalen angaaer. Jeg skal nu ikke indlade mig paa at besvare det Spørgsmaal, hvorvidt virkelig Meningens af Centralcomiteens Svar er saaledes, som det ærede Udvalg har anført; men jeg troer under alle Omstændigheder, at det vilde være det Forsigtigste, at man enten slet ikke gjorde nogen saadan Tilføining, — thi det følger jo af sig selv, at Centralcomiteens 2 tilstedeværende Medlemmer af Bestyrelsen, som har den afgjørende Stemme, hvad alle disse Forhold angaaer, nok ville vide i den Henseende at varetage de Bestemmelser, under hvilke alle Centralcomiteens Midler ere indgaaede i Fonden, — eller at man i alt Fald, hvis man vil gjøre en Tilføining, da ikke gjør den saa bestemt, som det her er skeet, men at man f. Ex. efter Ordene „sorterende Midler“, satte: „overeensstemmende med de ved disses Indsamling fastsatte Betingelser;“ eller noget lignende, kun saaledes, at man saae, at denne Lov ikke indeholdt nogen bindende Bestemmelse — hvad den let, naar den blev Lov, kunde blive anset for at indeholde — for disse Midler. Hvis Centralcomiteen skulde antage, at den ikke var forpligtet til at opbruge baade Capitalen og Renterne til de her nævnte Niemed, saa vilde det være meget slem, naar der her i Loven stod en Bestemmelse, som kunde synes at være forbindende hertil, medens paa den anden Side Intet vilde være bortgivet af den Sikkerhed, som det ærede Udvalg har tilstillet for Midlernes Anvendelse efter Indsamlingens Niemed, ved en saadan mindre bestemt Udtalelse, som jeg har antydet.